

Har multicolor

pentru vremuri cenușii

V

Acest material nu este un studiu biblic, ci un
ghid pentru studiu biblic.

Grupuri de ucenicie
Biserica Baptistă „Harul”
Titan-București
martie
2017

1 Petru 3:8-12 Bindecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați...

După sfaturile specifice adresate cetățenilor în raport cu demnitarul statului, servitorilor casnici în raport cu stăpânii lor, soțiilor și soților în relațiile maritale, Petru se adresează acum în termeni generali tuturor creștinilor. Unii cercetători sunt de părere că sfaturile acestea (3:8-12) sunt adresate creștinilor pentru a ști cum să se poarte în biserică.

Încolo,

*toți să fiți cu aceleași gânduri,
simțind cu alții,
iubind ca frații, miloși, smeriți.*

*Nu întoarceți rău pentru rău,
nici ocară pentru ocară;*

dimpotrivă,

bindecuvântați,

căci la aceasta ați fost chemați:

să moșteniți bindecuvântarea.

*„Căci cine iubește viața, și vrea să vadă zile bune,
să-și înfrâneze limba de la rău,
și buzele de la cuvinte înșelătoare.*

*Să se depărteze de rău și să facă binele,
să caute pacea, și s-o urmărească.*

*Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți,
și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor.*

Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.”

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT

Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

Ce înseamnă să fiți toți „cu aceleași gânduri”? Trebuie să gândim toți la fel? De ce?

Ce înseamnă „simțind cu alții”?

La ce iubire se referă îndemnul „iubind ca frații”?

Față de cine trebuie să fie „miloși, smeriți”? De ce?

În ce epistole mai întâlniți aceste îndemnuri date creștinilor?

Ce se va întâmpla când chiar vom împlini aceste porunci în Biserica „Harul”?

Dar dacă nu le împlinim, ce se întâmplă? De ce?

Cum nu trebuie să reacționeze creștinii când li se face rău? De ce?

Cu ce trebuie să răspundă creștinii răutăților sau ocărilor de care au parte chiar în biserică uneori?

La ce binecuvântare se referă Petru că suntem chemați să moștenim?

Ce idee argumentează Petru folosind citatul din Psalmul 34:12-14?

Ce binecuvântări sunt enumerate în acest citat din Psalmi? Care sunt condițiile?

Unde avem parte de aceste binecuvântări, în viața creștină de pe pământ sau în rai?

Petru se adresează creștinilor și reglementează relațiile din biserica locală. Poftele firii pământești se războiesc cu sufletul și în Biserică, nu doar în familie, la serviciu sau în societate. Petru le spune creștinilor atât ce să facă, cât și ce să nu facă. El își argumentează îndemnul cu Scripturile evreiești. În Noul Testament sunt peste două sute de citate din Vechiul Testament și multe alte aluzii la pasaje veterotestamentare. Acest fapt dovedește că

revelația din Noul Testament nu o anulează pe cea din Vechiul Testament, ci se bazează pe ea și o completează, demonstrând continuitatea planului divin de răscumpărare a omului căzut în păcat.

Simțind cu alții accentuează unitatea emoțională pe lângă cea a gândirii. Trebuie să fim sensibili la sentimentele celorlalți. Nimeni nu are dreptul la egoism în Biserica lui Hristos. Mântuitorul a spus „plângeți cu cei ce plâng” și „bucurați-vă cu cei ce se bucură”. Empatia este parte a iubirii creștine care înnoiește inima și o face simțitoare față de nevoile altora.

Să fiți cu aceleași gânduri nu înseamnă să gândim toți la fel, ci mai degrabă să ne împărtășim gândurile cu o atitudine care caută unitatea, să gândim în armonie sau să ne armonizăm gândurile, astfel încât să păstrăm unitatea spirituală în Biserică. Îndemnul acesta vizează mai mult atitudinea la nivelul minții decât conținutul ideatic. Esența gândirii creștine este suficientă pentru a putea cultiva unitatea, armonia cu ceilalți frați.

Iubind ca frații înseamnă că *filadelfia* nu trebuie să lipsească din comunitatea creștină. Dumnezeu ne este Tată, iar noi ne suntem frați și surori unii altora. Iubirea frățească este prima treaptă care dovedește că acceptăm relația dintre noi în care ne-a așezat Hristos, nu ultima.

Miloși provine de la rădăcina cuvântului „visceral”. Asta înseamnă să fii în stare de simțire profundă, până în măruntaie. Petru sugerează o progresie în

intensitatea cu care ne împărtășim simțirile: simpatia, filadelfia, simțirea viscerală. Numai Duhul Sfânt, care pătrunde adânc în ființa noastră și cercetează inima, rinichii și măduva poate să ne facă în stare de așa milă profundă, asemenea celei divine (cf. Osea 11:8).

Smeriți este un termen care provine de la minte și s-ar putea traduce cu „minte umilă”, „gândire smerită” sau „smerenie la nivelul gândirii”. Petru începe cu „aceleași gânduri” și încheie cu „smerenie la nivelul gândirii”. Asta nu înseamnă doar nivelul ideilor, ci atitudine smerită, un tipar de gândire modelat de smerenie (în contrast cu atitudinea plină de mândrie cf. Proverbe 29:23).

Unitatea în Biserică este dată de armonizarea gândirii și de profunzimea simțirii. Una fără cealaltă nu se poate. Duhul Sfânt poate schimba mintea și inima, rațiunea și simțirea, astfel încât acestea să slujească unității și nu dezbinării bisericii locale.

Care sunt adevărurile biblice esențiale care ne pot ține în unitate chiar dacă în alte privințe avem păreri diferite?

Dați exemple de idei neimportante, dar care îi separă pe creștini între ei.

Cum poți disciplina mintea să gândească în armonie cu ceilalți credincioși din trupul lui Hristos?

Cum contribuie empatia la unitatea bisericii?

Dați exemple concrete de situații în care putem dovedi că simțim unii cu alții.

Ce ne face insensibili la nevoile fraților?

Unde a mai vorbit Petru în epistola sa de iubirea frățească?

Cum se manifestă această dragoste fraternă?

Ai experimentat vreodată mila viscerală față de cineva, să te cutremure situația lui până în măruntaie? Povestește grupului.

De ce a spus Mântuitorul să învățăm de la El, pentru că El este „blând și smerit cu inima”?

Ce ne face să fim aroganți față de alții, cel puțin în mintea noastră, dacă nu chiar fățiș?

La ce contribuie atitudinea de superioritate în biserică, la unitate sau la dezbinare? De ce?

Cum putem cultiva o atitudine smerită?

Cum se recunoaște un om smerit în biserică?

Cum afectează mândria relațiile?

Ce poți face tu ca să contribui la unitatea grupului de ucenicie?

După ce în 3:8 a îndemnat creștinii ce să facă, în 3:9 Petru le spune ce să nu facă și de ce să nu facă. Urmând modelul lui Hristos (2:21-23),

creștinii nu au dreptul să răspundă cu aceeași monedă nimănui și în niciun fel, nici în vorbă, nici în faptă. Învățătura Mântuitorului e clară în această privință (cf. Matei 5:44; Luca 6:27-29). De asemenea, Pavel învață în epistolele lui la fel (cf. Rom. 12:14, 17-21). Argumentul din evanghelii se referă la manifestarea bunătății chiar față de păcătoșii nevrednici (Matei 5:44-48; Luca 6:35, 36), la fel cum face și Dumnezeu, pentru ca asta să-i aducă la pocăință (cf. Romani 2:4).

Argumentul lui Petru are de a face cu esența vieții creștine: chemarea! ***La aceasta ați fost chemați...*** „Aceasta”, din punct de vedere gramatical, se poate referi atât la ce urmează (adică, *să moșteniți binecuvântarea*), cât și la ce se spune înainte (adică, la tot comportamentul creștin detaliat în 3:8-9a). Contextul susține a doua variantă mai mult, pentru că rezonează cu ce se spune în 2:21 „și la aceasta ați fost chemați...”, să urmați modelul lui Hristos, care „când era batjocorit nu răspundea cu batjocuri...”. De asemenea, citarea Psalmului 34:12-14 în 1 Petru 3:10-12 susține interpretarea că „la aceasta ați fost chemați...” se referă la a-L imita pe Hristos când suntem prizoniți, având astfel parte de binecuvântarea ascultării de El.

Psalmul 34 citat de Petru amintește binecuvântări de care are parte credinciosul pe pământ: „să vadă zile bune”, „ochii Domnului peste cei drepți”, „urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor”. Aceste binecuvântări sunt **c o n d i ț i o n a t e d e :** înfrânarea limbii de la rău și de la cuvinte înșelătoare, de depărtarea de rău și căutarea binelui și a păcii.

În concluzie, Petru le cere creștinilor ca, pe de-o parte, în bisericile locale să caute să-și armonizeze modul de gândire, să se iubească, să empatizeze profund unii cu alții și să

cultive smerenia la toate nivelurile; pe de altă parte, ei trebuie să aibă grijă nu cumva să răspundă răului cu rău sau jignirilor cu jigniri, ci dimpotrivă să binecuvânteze pentru că asta este în armonie cu chemarea și caracterul creștinului.

Moștenirea binecuvântării în acest context nu se referă la „moștenirea păstrată în ceruri pentru voi”, ci la binecuvântarea de care avem parte chiar de pe pământ când urmăm modelul lui Hristos. Dacă nu am ști că astfel de reacții contraintuitive sunt

răsplătite de Dumnezeu, nu am putea să ni le însușim. Totuși, asta nu înseamnă că vom fi scutiți de suferință și încercări.

Întregul paragraf 3:8-12 nu trebuie luat ca argument pentru mântuirea prin fapte bune, pentru că Petru se adresează în acest text celor ce sunt deja mântuiți. Însă acest pasaj întărește ideea că ascultarea creștinului de Dumnezeu aduce însoțirea, protecția și binecuvântarea Lui în viața aceasta. Acest adevăr trebuie să fie un argument puternic pentru noi să trăim în deplină ascultare de Hristos și nu cu jumătăți de măsură.

Ai fost rănit vreodată în relațiile cu frații din biserică? Ce ai simțit atunci?

Cum ai reacționat când cineva din biserică te-a jignit sau te-a bârfit? De ce?

Scrie ce păcate crezi că am omite dacă ne-am înfrâna limba?

Ce promisiuni îți face Dumnezeu dacă nu răspunzi cu aceeași monedă?

Cum afectează pacea din biserică răul pe care și-l fac frații și surorile unii altora?

De partea cui este Domnul atunci când doi creștini sunt în conflict?

Ce rugăciuni faci atunci când te-a rănit cineva din biserică?

Ce poți face după ce te-ai rugat pentru cel care te-a rănit? (cf. Matei 18)

ADEVĂRUL PROCLAMAT
Harul în adunare

1 Petru 3:13-17 Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui... dar cu blândețe

Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?

Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi!

„N-aveți nici o teamă de ei, și nu vă tulburați!

Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.”

Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală

de nădejdea care este în voi;

dar cu blândețe și teamă,

având un cuget curat;

pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos,

*să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc
de rău.*

Căci este mai bine,

dacă așa este voia lui Dumnezeu,

să suferiți pentru că faceți binele

decât pentru că faceți răul!

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT **Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)**

Cu acest paragraf, Petru începe o nouă secțiune dedicată temei persecuției creștinilor de către necredincioși. Deși a mai abordat tangențial această temă (cf. 1:6; 2:12, 15, 19; 3:1, 9) corelată cu alte subiecte, de data aceasta persecuția pentru credință este subiectul central.

Ce răspuns așteaptă întrebarea retorică a lui Petru din 3:13?

Dacă totuși normalitatea este răsturnată, ce trebuie să facă creștinii care suferă în ciuda faptului că ei sunt plini de râvnă pentru bine?

Unde în Noul Testament mai sunt numiți „fericiți” cei care suferă pentru neprihănire?

Sunt normale teama și tulburarea când faci bine și totuși ai de suferit? De ce?

Care este antidotul lui Petru pentru teamă și tulburare? (3:15)

Ce înseamnă „sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn”?

Cum te poți pregăti ca să faci față întrebărilor când ți se cere socoteală de credința ta?

Cum trebuie să răspundem celor ce ne chestionează? De ce?

Cum pot rămâne ei de rușine dacă noi răspundem **ce** trebuie și **cum** trebuie?

De ce uneori este voia lui Dumnezeu să suferim pentru că facem binele?

Unde ai mai întâlnit adevărul acesta în epistola lui Petru?

În pasajul anterior, Petru i-a sfătuit pe creștini să nu răspundă cu rău la rău, nici în biserică, nici în afara ei. Paragraful acesta începe cu o întrebare retorică, prin care Petru exprimă așteptarea normală în privința suferinței: **Cine vă va răni, dacă** voi sunteți plini de zel pentru bine? Răspunsul așteptat este: **Nimeni!** Acesta este standardul conștiinței lăsate de Dumnezeu. Nu este normal să fii

rănit dacă faci ce este bine. În mod normal cine face binele este răsplătit, iar cine face rău este pedepsit.

Însă versetul următor începe cu expresia „**chiar dacă**”... Nu e normal să suferiți pentru că sunteți neprihăniți, dar chiar dacă se întâmplă asta, **ferice de voi**... Expresia folosită de Petru este aceeași cu cea folosită de Mântuitorul în predica de pe munte (Matei 5:10-12), care înseamnă și *binecuvântați (sunteți)*... Este binecuvântarea care vine în același timp cu suferința pentru neprihănire, nu după aceea. În momentul în care suferiți pentru neprihănire sunteți și sub binecuvântarea specială a lui Dumnezeu.

Sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn! Ce legătură are asta cu frica de cei care ne prigonesc pentru neprihănire? Alternativa la frică este să-ți concentrezi atenția asupra altcuiva, nu asupra acelor de care îți este frică. Expresia folosită de Petru poate fi corelată cu Isaia 8:12-13, poate chiar este citat și adaptat acest text: *Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați.* Contrastul din Isaia 8:12-13 este între frica pe care o are poporul și adevărata frică pe care ar trebui s-o aibă. Petru folosește acest contrast și îi îndeamnă pe creștini să nu se teamă de cei care îi prigonesc, ci să se teamă de Domnul. A-L sfinți pe Hristos ca Domn înseamnă a crede cu tărie că El este Domnul care controlează circumstanțele și nu ceilalți domni care îi persecută. Această încredere puternică în inimă ne ajută să nu ne înfricoșăm de oamenii care ne fac rău.

Asta nu înseamnă că nu apar în acele momente emoții de teamă sau neliniște, **nu vă temeți de ei și nu vă tulburați.** De aceea, Petru îi avertizează să nu se lase copleșiți de frică și panică. Cine erau ei? Nu știm exact... Dar mai importantă este soluția pe care le-o dă Petru, alternativa la frică. Petru folosește un contrast: Nu vă temeți de ei... Nu vă tulburați... **Ci sfințiți pe Hristos** în inima voastră ca Domn.

Care sunt oamenii de care îți este frică? De ce?

Ce relații te tulbură în prezent?

Cum poți să Îl faci pe Isus mai prezent în mintea ta decât oamenii de care îți este frică?

Te-ai simțit vreodată binecuvântat când ai suferit pentru neprihănire? Povestește.

După ce le dă o soluție pentru frica din inima lor, Petru le dă și o armă pentru a lupta cu oponenții lor: apologetica. Cuvântul **apologia**, tradus cu „să răspundeți”, înseamnă „a apăra”, „a răspunde unei acuzații”. Petru nu îi îndeamnă pe creștini doar să-și consolideze încrederea în Hristos în mijlocul persecuțiilor, ci și să apere credința creștină de acuzațiile false care i se aduc. În primul secol creștin era un drept cetățenesc **apologia**, șansa de a te apăra de acuzațiile care ți se aduc. Asta face Pavel, atât în fața bisericii din Corint, de exemplu (1 Corinteni 9:3), cât și în fața guvernatorilor romani care l-au arestat (Fapte 22:1; 25:16).

Creștinii trebuie să fie **întotdeauna** pregătiți să răspundă **oricui** la întrebări care vizează **nădejdea creștină**.

Nădejdea care este în voi se referă la ceva interior care ne face diferiți (cf. 4:4). Când se uită la creștini, oamenii răi trebuie să rămână intrigati de ceva, să vadă ceva diferit care să-i pună pe gânduri, să-i facă să ne ceară o explicație: De ce sunteți diferiți? Pavel este un bun exemplu în acest sens. El a folosit acuzațiile care i se aduceau ca să mărturisească evanghelia și puterea lui Hristos de transformare (Fapte 22:1-21; 24:10-24; 26:1-23, 25b-29). Marile împotriviri sunt și mari oportunități de a mărturisi evanghelia. Dacă nu suntem pregătiți întotdeauna le vom rata.

Trebuie să fim gata **oricând** să răspundem **oricui**, dar **nu oricum**. Această apărare a noastră împotriva acuzațiilor ce ni se aduc trebuie exprimată cu atitudinea potrivită: **cu blândețe și teamă**. Asta înseamnă că vom vorbi respectuos, nu agresiv, și ne vom bizui mai degrabă pe Duhul de a-i convinge pe oponenții noștri decât pe abilitățile noastre oratorice.

În toată această dezbateră apologetică trebuie să ne păstrăm **un cuget curat**, adică conștiința nepătată. Întreg contextul se referă la abuzuri verbale la adresa creștinilor: bârfire, vorbire de rău. Pentru ca apărarea noastră verbală să aibă câștig de cauză la acuzațiile verbale care ni se aduc, trebuie ca viața noastră să fie ireproșabilă în comportament. Asta nu înseamnă că putem trăi fără păcat, ci că nu vom păcătui în mod conștient, ci doar accidental, și că ne vom pocăi imediat ce ne dăm seama de păcat. Cel mai eficient mod prin care putem combate acuzațiile false care ni se aduc este comportamentul nostru zilnic.

Cum s-a apărat Pavel în fața prigonitorilor lui?

Cum a apărat Pavel credința creștină? Ce înveți de la el?

Cum au dat socoteală de credința lor cei trei tineri din Babilon în fața împăratului persecutor? Ce înveți de la ei? (Daniel 3)

Cum putem fi gata să răspundem oricui?

Cum te poți pregăti ca să știi ce să răspunzi?

În ce contexte putem crea astăzi dezbateri pentru apărarea credinței creștine?

De ce nu putem oricum să ne apărăm credința, ci cu blândețe și teamă?

De ce este important nu doar ce spui, ci și cum spui?

Petru revine la o temă pe care a abordat-o tangențial când li s-a adresat servitorilor, și anume valoarea suferinței pe nedrept. Dacă așa este **voia lui Dumnezeu**, și uneori este, **mai bine să suferim pentru că facem binele** decât pentru că facem răul (cf. 2:19-20). De ce este mai bine? În acest context, răspunsul este că o suferință nedreaptă îndurată cu răbdare poate oferi ocazia mărturiei creștine și poate determina pocăința oponentilor (cf. 2:12; 3:1-2). Această interpretare este susținută de versetul următor (3:18) care spune că și Hristos a suferit pe nedrept, El cel neprihănit pentru cei nelegiuiți, **ca să ne aducă la Dumnezeu**. (Comparația cu suferința lui Hristos este parțială, pentru că El nu a suferit doar ca mărturie și încurajare pentru noi, ci și ca jertfă substituitoare pentru păcatele noastre). Suferința dreaptă pentru fărădelegile săvârșite (cf. tâlharii de pe cruce) cu greu poate fi o mărturie pentru cineva, dar suferința pe nedrept poate fi o puternică mărturie în apărarea credinței creștine (Coloseni 1:24; Filipeni 1:12-14).

Ți s-a întâmplat vreodată ca adversitățile să îți creeze ocazii de mărturie? Povestește.

Cunoști cazuri de prizonieri care au fost aduși la Dumnezeu de cei pe care îi persecutau? Dă exemple.

Cum pot fi rușinați prin purtarea noastră cei care ne vorbesc de rău și ne prigonesc?

De ce suferințe ai tu parte pentru credința ta? De ce?

ADEVĂRUL PROCLAMAT *Harul în adunare*

1 Petru 3:18-22 Hristos a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh

Hristos, de asemenea,

a suferit o dată pentru păcate,

El,

Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți,

ca să ne aducă la Dumnezeu.

El

a fost omorât în trup,

dar a fost înviat în duh,

în care S-a dus să propovăduiască

duhurilor din închisoare,

care fuseseră răzvrătite odinioară,

când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu

era în așteptare,

în zilele lui Noe,

când se făcea corabia,

în care au fost scăpate

prin apă

un mic număr de suflete,

și anume opt.

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT

Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

De ce a suferit Hristos pentru păcate?

De ce este nemeritată suferința lui Hristos?

În ce fel exemplul Lui ne ajută pe noi azi? (compară 3:17 și 3:18a)

De ce crezi că Petru folosește contrastul „trup”, „duh”? (3:18b)

Care era starea omenirii în vremea lui Noe? (vezi Geneza 6:1-14)

Cum a pedepsit Dumnezeu oamenii din vremea lui Noe? (cf. 2 Petru 2:5)

Cine și cum a fost salvat?

Este foarte important pentru înțelegerea corectă a acestui pasaj foarte dificil (cel mai dificil de interpretat din toată epistola) să observăm că Petru continuă în 3:18 ideea din 3:17. Uneori voia lui Dumnezeu este să suferim chiar dacă facem binele, după cum a fost voia Lui ca Hristos să sufere în mod nedrept, „**El, cel neprihănit, pentru cei nelegiuți**”. Suferința Lui are sens pentru că, prin ispășirea făcută „pentru păcate”, El a reușit „să ne aducă la Dumnezeu”. El a murit „**o dată pentru păcate**”, ceea ce înseamnă că moartea Lui este completă și suficientă pentru împăcarea noastră cu Dumnezeu (cf. Evrei 7:26-27; 9:11-12, 24-26; 10:12). El a suferit o singură dată în trup, ca să ne ofere mântuirea de păcate pentru totdeauna.

Pasajul care urmează (3:18b-20) este cel mai dificil de interpretat din cauza expresiei „s-a dus să propovăduiască **duhurilor din închisoare**”. Pentru a-l interpreta corect trebuie să ținem cont de **contextul** imediat și de **contrastul** pe care Petru îl subliniază. **Contextul** imediat este cel al suferinței prezente în trup pentru o cauză spirituală (vezi 3:17-18a și 4:1-2). **Contrastul** este între expresiile „în trup” și „în duh” (3:18b).

Expresia *în trup* se referă la etapa întrupării lui Hristos pe pământ, la lucrurile vizibile, fizice, care aparțin lumii prezente în contrast cu expresia *în spirit*, care se referă la lucrurile invizibile din lumea spirituală, care țin mai ales de ceruri și de veacul care va veni (cf. 4:6; Matei 26:41; Ioan 3:6; 1 Timotei 3:16).

Un alt **contrast** din aceste versete este între expresiile „**a fost omorât**” și „**a fost înviat**”. De ce a putut fi omorât? Pentru că era întrupat, era în carne și oase pe tărâmul nostru terestru. Cum fost înviat? Prin Duhul, în sfera lumii spirituale. Hristos a fost înviat în domeniul spiritual al activității Duhului Sfânt. Tărâmul spiritual este în Biblie tărâmul a ceea ce este veșnic, permanent. Acest contrast este în armonie cu întregul epistolei care pune adesea în contrast suferința temporară și de mică importanță din lumea aceasta în raport cu moștenirea veșnică din lumea viitoare (1:6-7, 8, 11, 13, 23; 2:11; 3:3-4, 14; 4:1-2, 6, 13, 14, 19; 5:1, 4, 10).

Petru le spune creștinilor care sufereau fizic pentru credința lor spirituală, că și Domnul nostru Isus Hristos a suferit cât a fost în trupul fizic și chiar a fost omorât, de dragul câștigului spiritual, veșnic („ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu”). De aceea, creștinii nu trebuie să se mire că și lor li se întâmplă la fel, pentru că El ne-a chemat să călcăm pe urmele Lui.

Pronumele relativ „**în care**” face referire la expresia anterioară „**în duhul**”. Aceasta poate fi interpretată în cel puțin două moduri: Hristos în *starea de după înviere s-a dus* sau Hristos în

domeniul spiritual în care a fost și înviat s-a dus... Petru folosește frecvent pronumele „care” sau „în care” pentru a face tranziția spre alt subiect. Hristos a fost înviat în sfera spirituală a Duhului (4:18) și de asemenea a mai făcut ceva tot în dimensiunea spirituală (4:19-20): *S-a dus și a propovăduit duhurilor din închisoare. În zilele lui Noe*. Petru aduce în discuție un alt model de credincios persecutat pentru mărturia lui.

Textul ridică următoarele întrebări și variante de răspuns posibile, după cum observă W. Grudem în studiul său:

Cine sunt aceste „spirite din închisoare”?

Necredincioșii care au murit?
Necredincioșii Vechiului Testament care au murit?
Îngerii căzuți?

Ce a predicat Hristos?

A doua șansă de pocăință?
Completarea lucrării de răscumpărare?
Condamnarea finală?

Când a predicat Hristos?

În zilele lui Noe?
Între moartea și învierea Sa?
După înviere?

În urma analizei termenilor rămân două posibile interpretări, care dau evident răspunsuri diferite celor trei întrebări de mai sus:

1. Dacă „duhurile din închisoare” sunt îngerii căzuți din vremea lui Noe, atunci mesajul proclamat este victoria deplină a lui Hristos asupra lui Satan, iar coborârea înseamnă că Hristos după înviere sau între moarte și înviere a coborât în iad. Această interpretare ar fi o încurajare pentru creștinii care suferă acum în trup, știind că Hristos este victorios în lumea spirituală și le va face și lor dreptate. Însă această interpretare are și obiecțiile ei.

2. Dacă „duhurile din închisoare” sunt ale oamenilor răzvrățiți din vremea lui Noe, atunci mesajul proclamat de Hristos este chemarea la pocăință, iar El l-a proclamat în mod spiritual prin Noe, în vremea cât construia arca. Această interpretare este mai bine susținută de contextul imediat și de contextul epistolelor lui Petru, deși nu este lipsită de obiecții. Dacă aceasta este interpretarea corectă, atunci Noe este un exemplu pentru creștinii batjocoriți. Așa cum Duhul lui Hristos proclama prin Noe, tot așa proclamă și ei pocăința. După cum majoritatea era batjocoritoare și doar un mic număr a fost salvat, tot așa era și cu creștinii din primul veac. Așa cum pe vremea lui Noe răbdarea lui Dumnezeu era în așteptare, tot așa și în vremea lor. Iminența judecării și a pedepsei divine din vremea lui Noe era aidoma și în primul secol creștin.

W. Grudem analizează termenii: *spirite/duhuri, închisoare, răzvrătite* etc. și conchide, pe baza analizei folosirii acestor termeni atât în 1 Petru cât și în apocrifa 1 Enoh, că **spiritele** se pot referi atât la îngeri, cât și la oamenii care acum sunt doar spirite, dar care erau în carne și oase pe vremea lui Noe. Doar contextul mai larg poate decide care e varianta potrivită.

Contextul cuprinde patru expresii/propoziții scurte explicative:

- fuseseră răzvrătite odinioară,
- când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare
- în zilele lui Noe
- când se făcea corabia

Analiza acestor patru propoziții scurte care definesc contextul

expresiei „duhurilor din închisoare” susține ipoteza că aceste spirite din închisoare sunt mai degrabă duhurile oamenilor răzvrățiți din vremea lui Noe, decât îngerii căzuți.

Dacă textul se referă la oamenii răzvrățiți cărora le-a predicat Noe în timp ce făcea corabia și răbdarea lui Dumnezeu era în așteptare, atunci **care a fost mesajul proclamat?**

În 2 Petru 2:5 același autor spune despre Noe că a fost un „propovăduitor al neprihănirii”. Dacă ținem cont că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare și că sufletele erau răzvrătite, este clar că mesajul proclamat trebuie să fi fost o chemare la pocăință. Tot Petru afirmă în 2 Petru 3:9 că Domnul nu întârzie, ci are o îndelungă răbdare pentru că „dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”.

În concluzie, dacă duhurile din închisoare sunt ale oamenilor răzvrățiți din vremea propovăduirii lui Noe, și dacă mesajul proclamat este cel al pocăinței, mai rămâne întrebarea: **Când a propovăduit Hristos pocăința răzvrătiților din vremea lui Noe?**

Pentru a înțelege corect când a predicat Hristos pocăința răzvrătiților din vremea lui Noe, trebuie să revenim la contrastul din 3:18 „omorât în trup” și „înviat în duh” și să înțelegem în lumina aceasta 3:19 „în care s-a dus...”. Așa cum s-a explicat deja contrastul face diferența dintre sfera materială a existenței și domeniul spiritual. În acest context, Petru spune că „în mod spiritual prin Duhul” Hristos a propovăduit duhurilor din închisoare; „în care” adică „în spiritul noii ere escatologice, în sfera lucrării Duhului Sfânt după învierea lui Hristos”. Această interpretare este susținută și cu ce spune Petru în 1:11 că „Duhul lui Hristos care era în ei” îi îndemna pe prorocii Vechiului Testament să caute și să cerceteze...

Geneza 6:5-13 spune clar că răzvrătirea și răutatea oamenilor a generat potopul și nu îngerii căzuți. Scrierile evreiești extrabiblice confirmă că Noe a fost batjocorit de semenii lui. Ei sunt cei răzvrățiți, care în vremea lui Petru erau duhuri în închisoare. De asemenea, textul 1 Petru 4:6 poate fi cel mai bine înțeles la fel: evanghelia a fost

propovăduită celor morți, adică celor ce acum sunt morți, dar când erau vii au auzit evanghelia.

Crezul creștin de după anul 390 d.H. afirmă că „Hristos a pățimit sub Ponțiu Pilat , a fost crucificat, a murit, a fost îngropat și a coborât în iad, iar a treia zi a înviat”. Pavel nu afirmă acest lucru: el spune că a murit după Scripturi, a fost îngropat și a înviat a treia zi după Scripturi, apoi s-a arătat celor în viață. (cf. 1 Corinteni 15:1-5). De asemenea, împotriva ideii coborârii lui Hristos în iad putem cita Luca 23:43; Ioan 19:30, deși unii o susțin cu texte ca Fapte 2:27,31; Romani 10:7 sau Efeseni 4:8, 9. Această învățătură a coborârii lui Hristos în iad nu poate fi susținută temeinic cu scrierile Noului Testament.

Dacă Hristos s-ar fi dus după înviere să predice pocăința în iad, de ce doar celor răzvrățiți din vremea lui Noe și nu tuturor? Această obiecție nu poate fi depășită, așa că ne mai rămâne interpretarea că El a predicat în vremea lui Noe. Se putea gândi Petru că Hristos a predicat prin Noe? Pe baza afirmațiilor lui Petru din 1 Petru 1:11 în care el afirmă că Duhul lui Hristos era în profeții Vechiului Testament și a celor din 1 Petru 2:5 în care îl numește pe Noe un predicator al neprihănirii, pare posibil ca Petru să fi gândit că Hristos predica pocăința prin Noe în generația potopului. Noe și un mic număr de salvați înconjuțați de o întreagă generație de răzvrățiți se potrivea foarte bine cu contextul primilor creștini cărora le scrie Petru. Asta era o încurajare pentru destinatarii lui Petru, care într-un mediu ostil trebuiau să proclame pocăința și judecata lui Dumnezeu. Asemenea lui Noe ei erau puțini, dar Dumnezeu îi va salva. Duhul lui Hristos care a propovăduit prin Noe, propovăduiește și prin ei.

Textul poate fi parafrazat așa: „În mod spiritual, prin Duhul care L-a și înviat din morți, Hristos s-a dus și a predicat prin Noe aceluia care acum sunt duhuri în închisoarea iadului. Asta s-a întâmplat odinioară pe când ei erau răzvrățiți, când răbdarea lui Dumnezeu era în așteptare și în timp ce Noe construia arca de salvare.” Întrebarea este: De ce nu a spus-o Petru direct așa? Probabil că destinatarii lui au înțeles, chiar dacă el n-a spus-o direct. Pentru ei acest adevăr al Vechiului Testament actualizat pentru vremea lor era o mare încurajare să mărturisească fără teamă într-un mediu ostil, așa cum a

făcut-o Noe; să-i asigure că deși ei sunt un mic număr în raport cu majoritatea, Dumnezeu îi va salva; să le amintească de judecata finală care va veni, așa ca în vremea lui Noe (cf. 1 Petru 4:5, 7; 2 Petru 2:5; 3:5-10). Noe este un model de credincios care a „fost gata să dea socoteală despre nădejdea” care era în el. La fel cum Hristos era în Noe și îl întărea în mărturie, la fel Hristos este în ei și îi va întări în proclamarea evangheliei și în chemarea la pocăință; după cum afirmă și Pavel: „noi suntem împuterniciți ai lui Hristos ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi... împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5:19-20). După cum în vremea lui Noe răbdarea lui Dumnezeu era în așteptare, tot așa și acum El „nu întârzie... ci are îndelungă răbdare pentru voi” și vă cheamă la pocăință (2 Petru 3:9).

Corabia în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete... Noe și familia lui nu au fost scăpați doar din apele potopului, ci „prin apă” (cf. Geneza 7:13, 17, 18). Corabia a fost ridicată de ape, a plutit cu ajutorul apei deasupra pământului inundat. Expresia **prin apă** îl ajută pe apostolul Petru să facă tranziția spre un alt subiect, și anume „botezul” creștin. Acest subiect va fi discutat în lecția viitoare.

De ce crezi că Isus compară vremea sfârșitului cu „zilele lui Noe” (Luca 17:26-30)?

Ce asemănări vezi între vremea lui Noe și zilele noastre?

Care este cel mai important și necesar mesaj de proclamat oamenilor răzvrățiți?

În ce pasaje Isus vorbește despre „cei puțini salvați” și „cei mulți pierduți”?

Care este „arca salvatoare” pentru noi azi?

De ce a fost nevoie ca Hristos să moară în trup ca să „ne aducă la Dumnezeu”?

Ce suferințe merită să înduri, dacă prin ele se întorc alții la Dumnezeu?

De ce Petru nu amintește de învierea în trup, ci în duh, cu toate că Isus a înviat în trup?

Care este diferența între domeniul fizic al existenței și cel duhovnicesc?

Unde se duce bătălia creștină?

De ce pentru înviere duhovnicească e nevoie de moarte trupească?

Cum ne împiedică firea pământească vie să trăim prin Duhul?

Ce trebuie să facem cu firea pământească ca să nu ne împiedice în proclamarea creștină? Cum?

1 Petru 3:21-22 Botezul... nu este o curățire... ci mărturia unui cuget curat

*Icoana aceasta închipuitoare
vă mântuiește acum pe voi,
și anume
botezul, care
nu este o curățire de întinăciunile trupești,
ci mărturia unui cuget curat
înaintea lui Dumnezeu,
prin învierea lui Isus Hristos,
care stă la dreapta lui Dumnezeu,
după ce s-a înălțat la cer,
și Și-a supus îngerii,
Stăpânirile și puterile.*

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT **Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)**

Ce legătură poate fi între botezul creștin și salvarea lui Noe „prin apă”? (3:20b-21a)

Ce este și ce nu este botezul?

Poate botezul să mântuiască? De ce?

La ce vârstă poate cineva să ceară curățirea conștiinței de păcate? De ce?

Unde este acum Hristos care a suferit pentru păcatele noastre pe nedrept în trup și care a fost înviat în duh?

Ce îi așteaptă în viitor pe creștinii care acum suferă în trup pentru credința lor? Argumentați cu pasaje biblice.

În ce fel ne ajută victoria lui Hristos asupra domniilor spirituale în lupta noastră spirituală?

Cuvântul tradus de Cornilescu cu „**icoana**” (*antitupos*) se regăsește doar de două ori în Noul Testament și înseamnă „arhetipul”, „conform cu imaginea aceasta”, „chipul” (Evrei 9:24). Petru vrea să spună că în același chip, cum Noe și ai lui au fost salvați prin apă, tot așa și voi sunteți salvați/mântuiți prin ceea ce reprezintă botezul în apă. Apoi Petru explică ce NU reprezintă, și ce reprezintă botezul creștin.

Botezul prin scufundare completă în apă este asemănat cu apele potopului. Apa botezului, la fel ca și apa potopului, vorbește despre judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Plata păcatului e moartea, și noi, prin botez, am murit și am fost îngropați cu Hristos (Romani 6:4), recunoscând că meritam moartea pentru păcatele noastre. Ieșirea din apă la botez înseamnă că după ce am murit cu Hristos, am și înviat împreună cu El (Romani 6:4). Dar în contextul analogiei cu potopul, se poate spune că ieșire din apă „înviați”, în viață și la o viață nouă înseamnă că am supraviețuit judecării divine, fiind „în Hristos”, după cum Noe era în arcă.

De ce zice Petru că botezul... **vă mântuiește acum pe voi**... Are botezul o putere magică de a mântui pe cineva? Nicidecum. Petru creează din nou (pentru a câta oară) un contrast pentru a sublinia un adevăr spiritual. Contrastul între ce este și ce nu este botezul în economia mântuirii. Botezul „nu este o curățire de întinăciunile trupești”, ci „mărturia unui cuget curat”. Contrastul este între ce este

exterior, trupesc, din lumea fizică, vizibil înaintea oamenilor și ceea ce este interior, cugetul, conștiința, nevăzutul, spiritualul din lumea lui Dumnezeu. Așadar, botezul vă mântuiește acum pe voi, nu prin ceremonia fizică exterioară, ci prin realitatea spirituală interioară pe care o reprezintă.

Mărturia unui cuget curat... Cuvântul tradus de Cornilescu prin „mărturia” apare doar aici în tot Noul Testament și poate însemna „mărturie”, „profesiune de credință” sau „apel”, „cerere”, „răspuns la un demers”.

Astfel, realitatea din spatele botezului poate fi „mărturisirea publică a faptului că am o conștiință curățită de păcate, datorită credinței mele în ce a făcut Hristos la cruce”. Dar, de asemenea, poate fi și mărturia faptului că eu îi cer lui Hristos să mă curățească, îi cer o conștiință curată. Botezul poate fi văzut ca o rugăciune: „Doamne, așa cum eu intru în apă și mă curățesc de murdăriile trupești prin spălare, tot

așa intră te rog în interiorul meu, și curățește-mi conștiința de păcate (Evrei 9:14; 10:22), spală-mă de păcate prin moartea lui Hristos și dă-mi o viață nouă prin învierea lui Hristos.” Așa poate fi înțeles și apelul aceluiași apostol Petru în ziua Cincizecimii: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat spre ierarea păcatelor voastre!”. Botezul ilustrează pocăința și iertarea păcatelor.

Astfel, botezul este corect administrat dacă cel botezat este suficient de matur încât să-i ceară lui Dumnezeu curățirea conștiinței de păcat, în virtutea învierii lui Isus Hristos.

Hristos stând la dreapta Tatălui este o expresie des întâlnită în Noul Testament și înseamnă că are autoritate deplină în ceruri și pe pământ, că toate domniile și puterile îi sunt supuse. Mai mult decât atât, domnia Lui deplină anticipează și domnia noastră împreună cu El (cf. 1 Tesaloniceni 4:17; Apocalipsa 2:26-27; 3:21).

Petru încheie cu imaginea Hristosului înălțat în ceruri, „care stă **la dreapta lui Dumnezeu**”, după ce a supus „îngerii, stăpânirile și puterile”. Expresia „a sta la dreapta regelui” însemna în Antichitate „a acționa cu autoritatea și puterea regelui” (cf. Psalmi 110:1; Efeseni 1:20-21).

Petru se concentrează în acest pasaj asupra domniei lui Hristos asupra puterilor spirituale: îngerii, stăpâniri, puteri. Toate aceste denumiri pot fi asociate atât cu ființele spirituale angelice, cât și cu cele demonice. În contextul discuției despre proclamarea și apărarea credinței creștine într-un mediu ostil, victoria supremă a lui Isus este o mare încurajare.

Cum ai luat decizia de a te boteza? Povestește grupului.

Ce înseamnă botezul pentru tine?

S-a schimbat înțelegerea asupra botezului față de atunci când te-ai botezat? Cum?

Care sunt condițiile necesare pentru ca botezul să fie valid? Argumentează cu texte biblice.

De ce botezul nu ne mântuiește?

Ce urmează pentru un creștin după botez?

De ce unii creștini devin pasivi în viața creștină după botez?

1 Petru 4:1-6 Înarmați-vă cu același fel de gândire

Astfel dar,

fiindcă Hristos a pățimit în trup,

înarmați-vă și voi cu același fel de gândire.

Căci Cel ce a pățimit în trup,

a sfârșit-o cu păcatul;

pentru ca, în vremea

care-i mai rămâne de trăit în trup,

să nu mai trăiască

după poftele oamenilor,

ci după voia lui Dumnezeu.

Ajunge, în adevăr,

că în trecut

ați făcut voia Neamurilor,

și ați trăit în desfrânări,

în poftă,

în beții,

în ospete,

în chefuri

și în slujiri idolești neîngăduite.

De aceea

se miră ei că

nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu,

și vă batjocoresc.

Dar au să dea socoteală

înaintea Celui ce este gata să judece viii și morții.

Căci tocmai în vederea aceasta

a fost vestită Evanghelia și celor morți,

pentru ca să fie judecați

ca oameni în trup,

dar să trăiască

după Dumnezeu, în duh.

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT

Harul în adâncime și în acțiune (*Ezra 7:10; Iacov 1:25*)

Cum trebuie să gândim despre suferința în trup?

Cum ne ajută suferința s-o sfârșim cu păcatul?

În ce constă „voia lui Dumnezeu” și „voia neamurilor”?

De ce se miră cei necredincioși când văd modul nostru de gândire?

De ce un credincios nu se mai duce la „chefuri, beții, desfrânări etc.”?

De ce nu ne pot înțelege și ne batjocoresc cei necredincioși?

Cine îi va judeca?

Cum ne poate salva predicarea evangheliei de judecată?

Petru readuce în discuție patimile lui Hristos „în trup”, adică în vremea cât a fost întrupat. Petru afirmă din nou deslușit și fără echivoc că a fi creștin înseamnă a-ți asuma suferința cât timp trăiești în trup. Fiecare creștin trebuie să se înarmeze cu această atitudine față de suferință.

Cel ce a suferit în trup a sfârșit-o cu păcatul... Asta nu înseamnă că automat suferința fizică ne purifică de păcat. Sunt mulți oameni pe care suferința îi împinge la mai multe păcate și îi face mai răzvrătiți. Expresia „în trup” trebuie înțeleasă în contextul discuției de până acum (3:17-22). Suferința în trup la care se referă Petru este suferința pe care o experimentează creștinii pentru neprihănirea lor

cât trăiesc în trup, și pentru care vor fi răsplătiți când ajung în slavă. Petru vrea să spună, în acest context, că ei suferă pentru că nu mai vor să se complacă în același potop de desfrâu și păcat, iar acesta este un semn bun.

Creștinul nu mai trăiește după poftele oamenilor, ci **după voia lui Dumnezeu**. Asta îi atrage batjocura oamenilor. Ei **se miră** că nu ne mai asociem cu ei la păcat. Neînțelegând și neputând trăi altfel, nu le rămâne decât să vă batjocorească.

Care sunt păcatele menționate de Petru? Se mai regăsesc și azi în viața oamenilor? De ce?

Care este voia lui Dumnezeu pentru copiii Lui în ce privește păcatul?

Ce legătură este între modul de gândire față de păcat și pocăință?

De ce pocăința aduce suferința?

De ce unii pocăiți nu suferă?

Cum poți să te disociezi de păcatele societății, fără să te retragi din ea?

S-a mirat cineva de tine când te-ai pocăit că nu mai mergi la aceleași distracții și chefuri? Cum ai reacționat?
